

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ คือ การพัฒนากำลังคนระดับกึ่งฝีมือ ระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี เพื่อให้เกิดคุณภาพตามสมรรถนะอาชีพที่กำหนดไว้ โดยจัดในสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชน สถานประกอบการ หรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพตามมาตรฐานสากล ทั้งนี้จะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาชาติ ปรัชญา การอาชีวศึกษาภายใต้การสนับสนุนทรัพยากรตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อผลิตกำลังคนที่มีคุณภาพให้มีศักยภาพในการพัฒนาประเทศ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ นโยบายด้านการศึกษารัฐบาลให้ยึดหลักการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาสังคมไทย ให้เป็น สังคมแห่งการเรียนรู้ และเพื่อให้คนไทยทั้งปวงได้รับโอกาสเท่าเทียมกันทางการศึกษาพัฒนาได้ อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตอันเป็นเงื่อนไขไปสู่ระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ สามารถพึ่งตนเองได้ และสามารถแข่งขันในระดับนานาชาติได้ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2549)

หลักการจัดการอาชีวศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคม แห่งชาติจึงได้กำหนดมาตรฐานพัฒนาหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน โดยให้สถานศึกษา ควรพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนจากข้อกำหนด 2.4 และ 2.5, มาตรฐานที่ 2 ของมาตรฐานการอาชีวศึกษา ให้มีการจัดสถานที่เรียน สถานที่ฝึกงาน สถานที่ศึกษาค้นคว้าให้ เหมาะสมกับสาขาวิชา ทั้งในสถานศึกษา และสถานประกอบการ และแหล่งการเรียนรู้อื่นๆ ระดับความเหมาะสมในการจัดอาคารเรียน อาคารประกอบ ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ศูนย์วิทยบริการ โรงฝึกงาน พื้นที่ปฏิบัติงานเหมาะสมกับวิชาที่เรียน มีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้เกิดประโยชน์ สูงสุด มีการจัดระบบความปลอดภัยของสภาพและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ ในสถานศึกษา มีการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้พัฒนา ตนเองตามธรรมชาติจัดการเรียนอย่างหลากหลาย ในการฝึกทักษะวิชาชีพมีการฝึกปฏิบัติเพื่อให้ ผู้เรียน ได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ และพึงพอใจ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2549)

การสร้างโรงฝึกงานหรือพัฒนาการจัดโรงฝึกงานในสถานศึกษานั้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นสถานที่สำหรับฝึกทักษะปฏิบัติของนักเรียน นักศึกษา ให้สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ ซึ่งจะเป็นการเตรียมความพร้อมให้นักเรียน นักศึกษาก่อนสำเร็จการศึกษา และออกไปประกอบอาชีพ สำหรับการจัดการเรียนการสอนในโรงฝึกงานให้เป็นระบบจะเป็นการนำทรัพยากรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกันกับการเรียนการสอนมาใช้ เพื่อเกิดประโยชน์สูงสุดในการผลิตช่างอุตสาหกรรม ดังนั้น การจัดโรงฝึกงานให้เป็นมาตรฐานจึงต้องพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมที่สร้างแรงจูงใจ หรือเกิดความพึงพอใจในการทำงานของนักศึกษา เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ และมีความปลอดภัยในการทำงานทั้งครูและนักเรียน นักศึกษา การจัดโรงฝึกงานในสถานศึกษานั้น อาจจะไม่สามารถทำได้ดีได้ทั้งหมดในระยะเริ่มต้น แต่ถ้าผู้บริหารสถานศึกษามีการวิเคราะห์ และประเมินอยู่เสมอ เพื่อปรับปรุงและขจัดข้อเสียต่างๆ ภายในโรงฝึกงานให้เหลือน้อยที่สุดก็จะทำให้ การจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติของสถานศึกษามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (ธีรวุฒิ บุญยโสภณ , 2536, 17)

ปัจจุบันการพัฒนาประเทศจำเป็นต้องอาศัยช่างสาขาต่างๆ ตามสถานการณ์ และทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวม รวมถึงแนวโน้มความต้องการกำลังคนในภาคอุตสาหกรรมการผลิต สำหรับความต้องการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (S & T) พบว่าอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนมีความต้องการแรงงานมากที่สุด 4.7 หมื่นคน ในปี 2547 และเพิ่มเป็นเกือบ 7 หมื่นคน ในปี 2552 (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2548, 3) โดยเฉพาะช่างยนต์มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นพื้นฐานของสังคมของประเทศในการผลิตเป็นอันมาก ดังนั้นหากมีการพัฒนามาตรฐานอาชีพระดับชาติขึ้นมาใช้จะทำให้มีกลไกที่สะท้อนความต้องการกำลังแรงงานที่แท้จริงของภาคอุตสาหกรรม สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กล่าวว่าปัจจุบันการผลิตกำลังแรงงานระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาและระดับอุดมศึกษายังมีคุณภาพไม่ตรงความต้องการของภาคอุตสาหกรรมที่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีเนื่องจากระบบยังขาดกลไกที่สะท้อนความต้องการของภาคอุตสาหกรรมไปสู่ภาคการศึกษา การศึกษาต้องเน้นการปฏิบัติงานได้จริงและตรงกับความ ต้องการของผู้ใช้ภาคอุตสาหกรรมหรือชุมชนซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนากำลังแรงงาน พัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนให้ตรงกับความต้องการ (สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ, 2549, 20)

ช่างยนต์ มีความมุ่งหมายการเรียนการสอนและฝึกปฏิบัติงานให้ผู้สำเร็จการศึกษามีทักษะในงานโลหะทั่วไป เข้าใจงานพื้นฐานและการใช้เครื่องมือในงานช่างยนต์ เขียนและอ่านแบบเครื่องกลจนเข้าใจ และเลือกใช้วัสดุชิ้นส่วนเครื่องกลได้อย่างเหมาะสม สามารถทำการตรวจสอบ

ปรับแต่งเปลี่ยนแปลงชิ้นส่วนและแก้ไขข้อบกพร่องที่เกี่ยวกับเครื่องยนต์แก๊สโซลีน เครื่องยนต์ดีเซล เครื่องยนต์เล็ก ไฟฟ้ารถยนต์ เครื่องล่างรถยนต์และระบบส่งกำลัง เข้าใจระบบอุตสาหกรรม กฏระเบียบและความปลอดภัยในโรงงานหลักและวิธีการประกอบธุรกิจซ่อมรถยนต์ ร้านบำรุงรักษา รถยนต์ (Car Care) การประมาณราคางานช่างยนต์ และเขียนโครงการประกอบกิจการขนาดเล็ก มีทักษะในงานช่างยนต์ทั่วไปที่เกี่ยวกับเครื่องปรับอากาศรถยนต์ งานตัวถังและพ่นสี อีกทั้งการ ตกแต่งอุปกรณ์รถยนต์ และการปรับปรุงสภาพเครื่องยนต์ (วีรพันธ์ สิทธิพงศ์, 2540, 145)

ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมหลัก และผลิตกำลังคนตอบสนองตลาดแรงงานของสถานประกอบการทางสาขาวิชาเครื่องกล ภายในจังหวัดนครศรีธรรมราช และภายในประเทศสู่สากล ได้มีการประเมินตนเอง (SAR) ตามหลักการแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ภายใต้เกณฑ์การประเมินซึ่งกำหนดโดย คณะกรรมการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาของวิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2549 (ม.ค. 2549-เม.ย. 2550) ในมาตรฐานที่ 2 หลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การจัดสถานที่เรียน สถานที่ฝึกปฏิบัติงาน สถานที่ศึกษาค้นคว้าให้ เหมาะสมกับสาขาวิชา ความเหมาะสมในการจัดอาคารเรียน อาคารประกอบ ห้องเรียน ห้องปฏิบัติงาน ศูนย์วิทยบริการ โรงฝึกปฏิบัติงานเหมาะสมกับวิชาที่เรียน มีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ รวมไปถึงระบบความปลอดภัยของสภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ได้ผลสรุปว่าสถานศึกษาทุกโรงที่จัดการเรียนการสอนด้านสาขาเครื่องกลรวมทั้งวิทยาลัยเทคนิค นครศรีธรรมราช จะต้องมีการปรับปรุง และพัฒนา (รายงานการประเมินตนเองวิทยาลัยเทคนิค นครศรีธรรมราช, 2549, 86) โดยกำหนดไว้ในแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา อีกทั้ง ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนสาขาวิชาเครื่องกล และทำหน้าที่ฝ่ายวิชาการของแผนกช่างยนต์ สาขาวิชา เครื่องกล วิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมการต่อเรือนครศรีธรรมราช ได้เห็นปัญหาในการจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการเรียนภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ใน โรงฝึกงานช่างยนต์ และจากที่ผู้วิจัย รับผิดชอบในหน้าที่ฝ่ายวิชาการดังกล่าว ได้มีคำสั่งปฏิบัติงานเป็นคณะกรรมการดำเนินการประเมิน มาตรฐานวิชาชีพระดับ ปวช.และปวส. สาขาวิชาเครื่องกล วิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัด นครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2550 ได้มีการสนทนากลุ่มกับคณะครู-อาจารย์ผู้สอนสาขาวิชา เครื่องกล ในเรื่องของปัญหาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์ การจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการจัด พื้นที่เรียนทฤษฎีและการเรียนปฏิบัติยังมีปัญหาจะต้องมีการปรับปรุง พัฒนาให้มีรูปแบบ ที่เหมาะสม ให้มีมาตรฐาน (วิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช, 2551) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา ปัญหาการจัด โรงฝึกงานแผนกช่างยนต์วิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อให้ได้ ข้อมูลที่แท้จริงในสภาวะปัจจุบันเกี่ยวกับปัญหาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์ เพื่อนำ ไปสู่การปรับปรุง

พัฒนาโรงงาน การจัดการเรียน การสอนอย่างมีระบบช่วยให้สามารถพัฒนาคุณภาพของนักเรียน นักศึกษาให้เป็นไปตามนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และความต้องการของ สถานประกอบการให้มากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์วิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัด นครศรีธรรมราช

1. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร และ ครู-อาจารย์ผู้สอนสาขาวิชาเครื่องกล วิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช เกี่ยวกับปัญหาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์จำแนก ตามสถานภาพในการปฏิบัติงาน สถานศึกษา ระดับการศึกษา และ ประสบการณ์การทำงาน
2. เพื่อศึกษาการพัฒนาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์วิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัด นครศรีธรรมราช
3. เพื่อจัดทำแนวทางการพัฒนาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์วิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช

สมมุติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดสมมุติฐานเพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

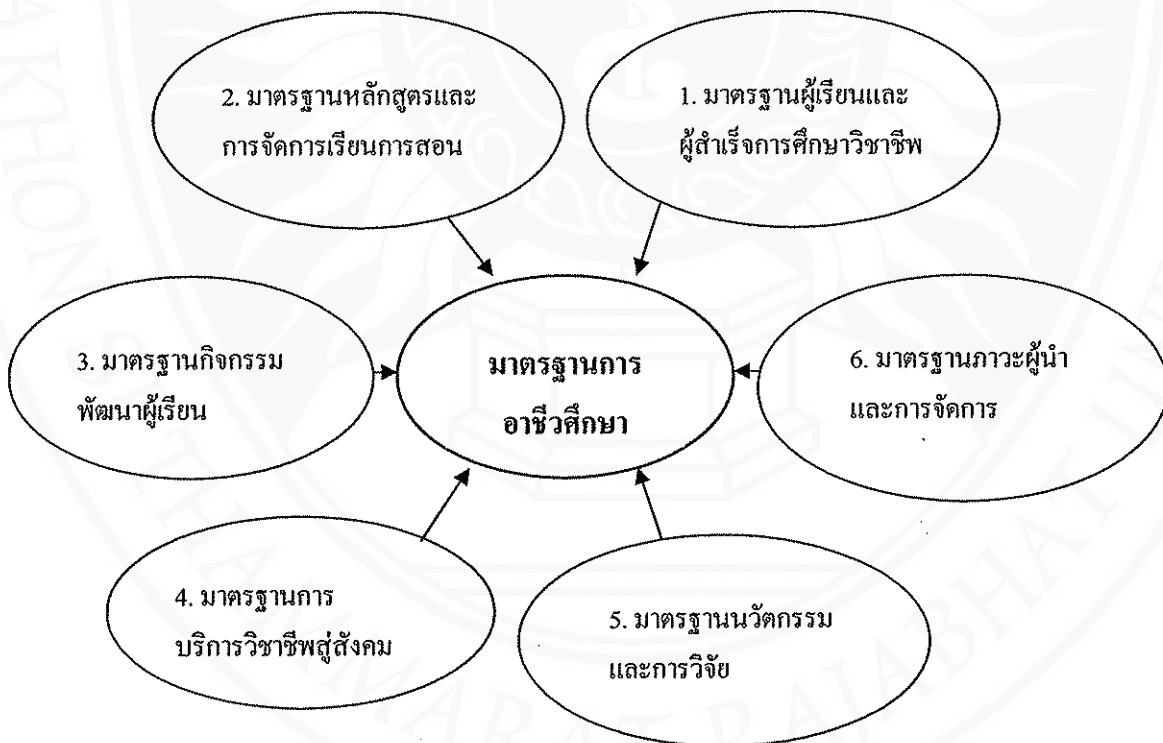
1. ผู้บริหาร และครู-อาจารย์ผู้สอนที่มีสถานภาพในการปฏิบัติงานต่างกันมีความ คิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์แตกต่างกัน
2. ผู้บริหาร และครู-อาจารย์ผู้สอนที่ทำงานต่างสถานศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ปัญหาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์แตกต่างกัน
3. ผู้บริหาร และครู-อาจารย์ผู้สอนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ปัญหาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์แตกต่างกัน
4. ผู้บริหาร และครู-อาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกันมีความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์แตกต่างกัน

กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปัญหาและการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์วิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัด นครศรีธรรมราช” ผู้วิจัยได้นำแนวคิดจากเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ให้มีคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทำหน้าที่พิจารณาเสนอ นโยบาย

แผนพัฒนามาตรฐานและหลักสูตรการอาชีวศึกษาทุกระดับที่สอดคล้องกับความต้องการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนการศึกษาแห่งชาติ (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545, 46) เพื่อให้เป็นไปตามอุดมการณ์ และหลักการในการจัดการอาชีวศึกษา ดังกล่าวสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจึงได้กำหนดมาตรฐาน และตัวบ่งชี้เพื่อเป็นเกณฑ์ในการกำกับดูแล ตรวจสอบ และประเมินจำนวน 6 มาตรฐาน ซึ่งงานวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับมาตรฐานที่ 2 การพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในการจัดสถานที่เรียน สถานที่ฝึกปฏิบัติงาน โรงฝึกงานที่มีพื้นที่ปฏิบัติงานเหมาะสมกับวิชาที่เรียน มีบรรยากาศ มีการจัดระบบความปลอดภัยของสภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของนักเรียน นักศึกษาและอาจารย์ผู้ควบคุม (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2549) นำมาเพื่อใช้เป็นกรอบแนวความคิดในการทำวิจัยครั้งนี้ โดยทำการศึกษาปัญหาการจัดโรงฝึกงานช่วงชนต้อออกเป็น 3 ด้าน

1. สภาพแวดล้อมในโรงฝึกงานช่วงชนต้อ
2. การจัดผังในโรงฝึกงานช่วงชนต้อ
3. ความปลอดภัยในโรงฝึกงานช่วงชนต้อ

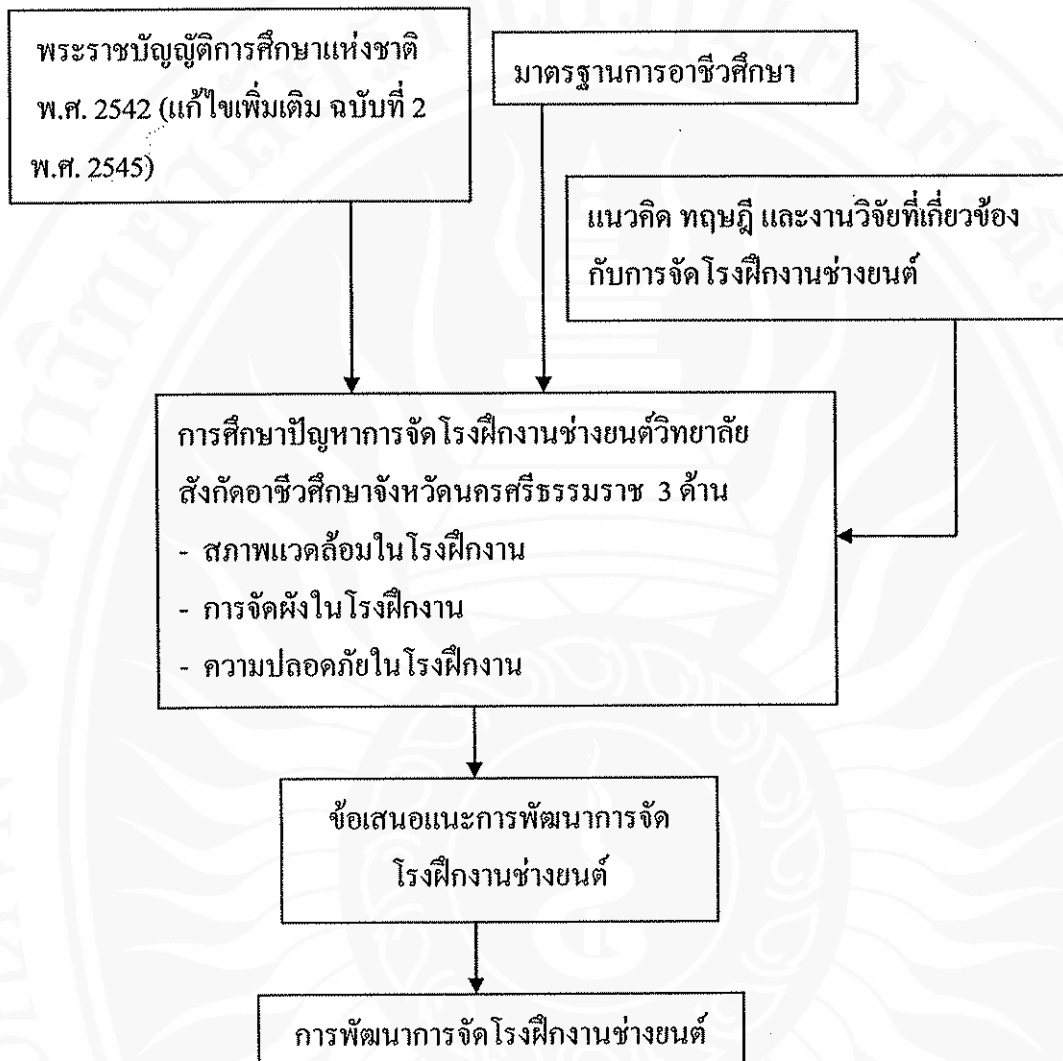


ภาพที่ 1 มาตรฐานการจัดการอาชีวศึกษา

**มาตรฐานที่ 2 หลักสูตรและ
การจัดการเรียนการสอน**

- ข้อกำหนด 2.1 ร่วมมือกับสถานประกอบการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน
- ข้อกำหนด 2.2 จัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามธรรมชาติและศักยภาพ
- ตัวบ่งชี้ 11. ระดับคุณภาพของการจัดการเรียนรู้อย่างหลากหลาย โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในการฝึกทักษะวิชาชีพ มีการฝึกปฏิบัติจริงเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาตามธรรมชาติ เต็มตามศักยภาพและพึงพอใจต่อคุณภาพการสอน
- ตัวบ่งชี้ 12 ร้อยละของงบประมาณที่สถานศึกษาจัดซื้อวัสดุฝึก อุปกรณ์สำหรับการจัดการเรียนการสอนอย่างเหมาะสม
- ข้อกำหนด 2.3 จัดระบบคอมพิวเตอร์ให้เหมาะสมและเพียงพอ ในแต่ละสาขาวิชา
- ข้อกำหนด 2.4 จัดสถานที่เรียน สถานที่ฝึกปฏิบัติงาน สถานที่ศึกษาค้นคว้าให้เหมาะสมกับสาขาวิชา ทั้งในสถานศึกษา สถานประกอบการ และแหล่งการเรียนรู้อื่นๆ
- ตัวบ่งชี้ 14 ระดับความเหมาะสมในการจัดอาคารเรียน อาคารประกอบ ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ศูนย์วิทยบริการ โรงฝึกงาน พื้นที่ฝึกปฏิบัติงานเหมาะสมกับวิชาที่เรียน มีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และเกิดประโยชน์สูงสุด
- ข้อกำหนด 2.5 จัดระบบความปลอดภัยของสภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการเรียนรู้
- ตัวบ่งชี้ 15 ระดับคุณภาพการจัดระบบความปลอดภัย ของสภาพแวดล้อม สิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ในสถานศึกษา

ภาพที่ 2 การจัดโรงฝึกงานช่างยนต์สู่มาตรฐานการอาชีวศึกษา



ภาพที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้บริหารจำนวน 37 คน และครู-อาจารย์ผู้สอนวิทยาลัย สังกัดอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช ที่เปิดสอนสาขาวิชาเครื่องกล ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จำนวน 109 คน ใช้กลุ่มประชากรทั้งหมด รวม 146 คน ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

2. ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ในด้านการจัดโรงฝึกงานตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความถูกต้องของภาษาได้มาจากการเลือกแบบเจาะจงจำนวน 5 ท่าน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยคือ แบบสอบถาม มี 3 ตอน คือ

3.1 สอบถาม ข้อมูลทั่วไปของผู้บริหารและครู-อาจารย์ที่สอนสาขาวิชาเครื่องกล สาขางานยานยนต์และสาขางานเทคนิคยานยนต์มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ

3.2 สอบถาม ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบประมาณค่า 5 ระดับ

3.3 สอบถาม ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด

4. ตัวแปรที่ใช้สำหรับการศึกษาวิจัยการพัฒนาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์วิทยาลัย สังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช มีดังนี้

4.1 ตัวแปรต้น

4.1.1 สถานภาพในการปฏิบัติงาน

4.1.2 สถานศึกษาที่ปฏิบัติงาน

4.1.3 ระดับการศึกษา

4.1.4 ประสบการณ์การทำงาน

4.2 ตัวแปรตาม

4.1.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์วิทยาลัย สังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช

4.1.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาการจัด โรงฝึกงานช่างยนต์วิทยาลัย สังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช

5. ระยะเวลาในการทำวิจัย ตุลาคม 2550 - เมษายน 2552

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการทำวิจัย

1. ปัญหาการจัดโรงฝึกงาน หมายถึง อุปสรรคหรือข้อขัดข้องที่เกิดในการปฏิบัติงานของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ภายในโรงฝึกงานช่างยนต์ที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ ได้แก่

1.1 สภาพแวดล้อมในโรงฝึกงานหมายถึง สภาพแวดล้อมที่ปรากฏขึ้นโดยทั่วไปของโรงงาน ได้แก่ แสงสว่างในพื้นที่ปฏิบัติงาน สีของผนัง พื้น เพดาน ความร้อนที่เกิดขึ้น การหมุนเวียนระบายถ่ายเทอากาศ และเสียงในการปฏิบัติงาน ภายในโรงฝึกงานช่างยนต์

1.2 การจัดผังในโรงฝึกงาน หมายถึง การจัดพื้นที่สำหรับการปฏิบัติงาน ทางเดิน ห้องพักครู ห้องเครื่องมือ ห้องเก็บวัสดุ การจัดวางเครื่องจักร เครื่องมือและอุปกรณ์การฝึกตรงตามความจำเป็น หรือความต้องการของผู้สอนและนักเรียน นักศึกษา

1.3 ความปลอดภัยในโรงฝึกงาน หมายถึง การวางแผนป้องกันการบาดเจ็บต่อนักเรียน นักศึกษาผู้ปฏิบัติงานและครูผู้สอนหรือความเสียหายต่อโรงฝึกงาน ได้แก่ ป้ายเตือนเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ผู้ปฏิบัติต้องใช้เครื่องมือให้ถูกวิธี การสวมเครื่องป้องกันภัยส่วนบุคคล การติดตั้งระบบดับเพลิง และปฏิบัติตามกฎระเบียบความปลอดภัยในโรงฝึกงาน

2. โรงฝึกงานช่างยนต์ หมายถึง สถานที่จำลองให้มีความใกล้เคียงกับโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อให้ผู้ฝึกปฏิบัติหรือผู้เรียนได้เกิดความรู้ ทักษะและเจตคติที่ดีในสาขาวิชาชีพ พื้นฐานและเฉพาะทางพร้อมทั้งมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์ มีความสอดคล้องกับหลักสูตรและจุดมุ่งหมายของการศึกษา สามารถนำทักษะ ความรู้และประสบการณ์ไปสู่การประกอบอาชีพได้อันได้แก่โรงฝึกงานช่างยนต์ของวิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช

3. วิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัด หมายถึง วิทยาลัยสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดนครศรีธรรมราชที่เปิดสอนประเภทช่างอุตสาหกรรมสาขาวิชาเครื่องกล สาขางานยานยนต์ และสาขาเทคนิคยานยนต์มีจำนวน 8 วิทยาลัยคือ

- 3.1 วิทยาลัยการอาชีพนครศรีธรรมราช
- 3.2 วิทยาลัยการอาชีพพรหมคีรี
- 3.3 วิทยาลัยการอาชีพหัวไทร
- 3.4 วิทยาลัยเทคนิคทุ่งสง
- 3.5 วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช
- 3.6 วิทยาลัยเทคนิคสิชล
- 3.7 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมการต่อเรือนครศรีธรรมราช
- 3.8 วิทยาลัยสารพัดช่างนครศรีธรรมราช

4. การพัฒนา หมายถึง ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดโรงฝึกงานช่างยนต์ให้เป็นไปตามมาตรฐาน ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมในโรงฝึกงาน การจัดผังในโรงฝึกงานและความปลอดภัยในโรงฝึกงาน

5. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการ และผู้ช่วยผู้อำนวยการ ที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัย
สังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช

6. ครู-อาจารย์ หมายถึง ผู้ทำหน้าที่สอนวิชาชีพเฉพาะสาขาวิชาเครื่องกล นักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
ทั้งภาคทฤษฎี และปฏิบัติภายในโรงฝึกงานช่างยนต์ วิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัด
นครศรีธรรมราช

7. สถานภาพในการปฏิบัติงาน หมายถึง ผู้ที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัยสังกัดอาชีวศึกษา
จังหวัดนครศรีธรรมราชในตำแหน่งผู้บริหาร และครู-อาจารย์ที่สอนวิชาชีพเฉพาะสาขาวิชา
เครื่องกล

8. มาตรฐานการอาชีวศึกษา หมายถึง ข้อกำหนดที่เกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์
กระบวนการดำเนินงานของสถานศึกษา และปัจจัยสนับสนุนที่ต้องการให้เกิดขึ้นในสถานศึกษา
เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ และประสบการณ์ในงานอาชีพตามที่กำหนด
ในหลักสูตรและมาตรฐานวิชาชีพในสาขาวิชาที่เรียน และเพื่อให้เป็นหลักในการเทียบเคียงสำหรับ
การตรวจประเมิน การกำกับดูแล และส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพการศึกษาด้านวิชาชีพ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงปัญหา และแนวทางในการจัดโรงฝึกงานช่างยนต์
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของวิทยาลัยสังกัด
อาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งผลที่ได้รับคาดว่าจะประโยชน์ต่อสถานศึกษาดังนี้

1. ได้ข้อมูลปัญหาการจัดโรงฝึกงานช่างยนต์เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาให้
เหมาะสม และถูกต้องเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ
2. ได้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดโรงฝึกงานช่างยนต์ให้ได้ตามมาตรฐาน
การอาชีวศึกษา เพื่อเสนอต่ออาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราชให้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา
การจัดโรงฝึกงานช่างยนต์ของสถานศึกษาในสังกัด